

нея възстанниците, изложени на турскитѣ куршуми, отъ които цѣлъ день ехтѣла самотията! Най-после се дотатразихме до Крушевското езеро, въ дъното. То не е езеро, а буенъ изворъ, който тече въ дълго корито, за да се поятъ стадата. Следъ краткъ разговоръ съ пастиритѣ, ние поехме нагоре — къмъ Монастирското пладнище, презъ глогини, дрѣнове, лески и пр.

Доста на високо, до самия скалистъ хълмъ, дето е билъ боя, близу до нѣколко по-високи дрѣвета, на 20 май 1876 г., четата е била седнала да обѣдва. Нѣколко пушки изпрѣщѣли отгоре, и тя напустнала планинската си трапеза, и хванала пусия задъ камънацитѣ. Осемтъ овци останали недопечени! Това е било преди боя. Подиръ боя, пакъ тукъ нѣкъде, въ тая монастирска гора, Ботевъ е билъ убитъ . . .

Седѣхъ около половинъ часъ тукъ.

Образа на героя и пѣвеца ставаше предъ мене живъ; духътъ му дебиѣше въ шубрѣкитѣ, въ шума на листата, въ глухотата на пустинята. Понеже не знаехъ точно трѣнката, при която е издѣхналъ Ботевъ, азъ го виждахъ мислено прострѣнъ до тая, при която азъ бѣхъ . . .

Поехме пакъ нагоре. Урвата оголяваше; отъ върха ѝ видѣхъ по-плитка долина съ изворъ пакъ: Лѣсковското езеро. И тоя и другия — Крушевския изворъ — сж били въ властѣта на черкезскитѣ потерѣ, и четата цѣлъ день е стояла безъ вода, подъ жежкитѣ лъчи на слънцето. Тукъ възпоминания нахлуватъ отъ всѣка страна. Името Ботевъ пълни самотията, нечуто за слуха, но усѣщано само. Вѣнецътъ на „Вола“ е твърде близко; той е страшна грамада отъ правилни канари. Отъ тукъ се отваря